

בזנות לפני שנה וחצי, כשהיתה בת 27, והמספרת על חבורת

היחסים ביניהן לבין עצמן ואל הלקוחות, הכללים והחוקים שלהן

הבחורות נחלש מהסמים, ואחרי כמה חודשים של עבודה קשה קיבלתי התקריב. שכבתי בבית חולים, ואחרי כן לא הייתי מסוגלת לעבודה גופנית קשה. כאשר חזרתי לתל-אביב פגשתי קליינט ותיק בתחנה המרכזית. הוא אמר לי שלום ואני חשבתי שאם בשקט לחודש אחד, הייתי מרויחה מספיק כדי לעזור. אבל השוטרים מטרידים אותי נורא. הם עוצרים אותי לפעמים פעמיים בשבוע. עזר צרים ל-48 זעות. משחררים ואחר כך שוב עוצרים. הם רוצים שאני אמסור להם מידע על עבריינים. אבל אני מסבירה להם שאני לא יודעת כלום. אני לא מסתובבת עם עבריינים. אני כבר לא משתמשת בסמים. ואני רק באה לעבוד. זה הולכת, אבל הם מתרגזים ועוצרים אותי. האמת היא שאפילו אם הייתי יודעת משהו לא הייתי מספרת. העבריינים מסוכנים מאוד. ואם הם יידעו שבחורה עובדת ספרה עליהם הם יגמרו אותה את החשבון וישלחו משהו לרצוח אותה. זה שוטרים הרי לא היו לידי כל הזמן. כבר היו הרבה מיקרים שם צאו גיפות של בחורות בפרדסים. זוהי הסיבה העיקרית למיקרי הריצח האלה. המישטרה אשמה. כי היא מאלצת את הבחורה למסור לה את המידע. ואחרי כן מגלה זאת לחשוד.

המה שלי תמיד עסוק. אני לא מעוניינת לפתוח ביונס כזה. אפילו עם חבר, או גבר שאני אוהבת. לא הייתי מסכימה לדברים כאלה. כי גדלתי במישטרה שאף פעם לא דיברו על מין. וכאשר התחנתי הייתי מאוד תמימה וסתומה ב' עניינים האלה. את לא תאמיני, אבל לי ידעתי אפילו שיש גלולות בגד הריון. אבל אני לא פוסלת חופש במין לזוג אהבים. אני פוסלת זאת בעבודה.

גם סגן-שר

יש כמה נחמדים מאוד. יש לי עיתונאי אחד שבה אולי ר' היה לי גם סגן-שר. הוא גבר נאה ואינטליגנטי, אחרי שהיה אצלי הומין אותי ללכת איתו לקולנוע במוצאי-שבת. כי הוא נמצא בתל-אביב רק בסופר-שבוע. ואחר כך נתן לי את מספר הטלפון שלו וביקש שאתקשר איתו. אבל מ' כיוון שנפגשנו בנסיעות כאלה, יש לי הרגשה שהוא רוצה אותי רק בשביל מין, ולא להיות ירד. זו הרגשה אחרת שהוא יודע שאני עובדת. הרגשה של אי-שוויון. הוא במיקצוע מכובד ואני במיקצוע כל-כך נחות.

לא התרגלתי עדי היום

אני אומרת לאנשים שלמדתי להיות עם זה, וזהו כפי כפי לעשות כסף כמו כל ביונס אחר. אבל האמת היא שלא התרגלתי עד היום. יש לי סיוטים בלילה ואני לא יכולה לישון. אני פוחדת לקחת גלולות-שינה כי גם זה סמים. אבל אני מעסיקה את עצמי וקוראת כדי לא להשאיר לי רגע למחשבה. לפני זמן-מה הגיעה בחור צעיר, ממש ילדה. לעבוד ב' מקום שאני עובדת. או אמרתי לה שאני לא אתן לה. היא כעסה ושאלה אם אני שרתית את המקום או קניתי אותה, אבל הומנתי אותה לקפה שבקירבת מקום הסברתי לה כמה דומה המיקצוע מסוכן וקשה. ספרתי לה את האמת על המצודים

ריים שגברים ממש חספו בחורות ולקחו אותן לדירות או למלון והתעללו בהן, ומאו אנתנו לא נוסעות עם הגבר לביתו, אלא עובדות במכונית. המכונית לא יכולה לברוח משם כי זה מבוי סתום וצריך להסתובב לאט. אני עובדת רק שעה אחת ביום, בערב. אני אף פעם לא עובדת בשבתות ובחגים ולא עובדת ביום. אני מחבישת שיראו אותי ביום. גם בלילה אני לא עובדת כי זה מסוכן. יש הרבה סיכון בעבודה משוטרים ומעבריינים. לפעמים מ' אומר בלילה באים הטיפוסים המ' סוכנים. וכבר קרו מיקרים שבאו עם סכין או נשק, ואיימו על בחורות, נכנסו ולא שילמו, לקחו

לפעמים באים קליינטים שהם ממש חולים. אחד פעם שאל אותי אם אסכים ללכת איתו למלון ותיק שור אותו ולהכאיב לו. שאלתי אם הוא מתלוצץ, או הוא שאל אם לא שמעתי על דברים כאלה. אני באמת קראתי על כך בעיתונים, אבל לא הייתי מוכנה לעשות את זה. אני לא יכולה להכאיב לאף אחד. היה גם אחד שרצה שהבחורה תעמוד מעליו, ותסלחי לי, שתתיך לו בתוך הפה. אבל זה כבר ממש מחלה.

אני עובדת רק שעה אחת בערב. אני אף פעם לא עובדת בשבתות ובחגים



שילשום קרה לי דבר מור, בא אחד ושאל אם אני זוכרת אותו. יש הרבה כאלה שבאים ו' אומרים: "אהלן מה נשמע, ואת לא זוכרת אותי?" אני מסבירה

שלם יותר קל לזכור אותי, אבל אני רואה הומין גברים וקשה לי לזכור את כולם. אז הוא שאל אותי אם אני מוכנה לבוא איתו ועם אשתו למלון. שאלתי אותו בשביל מה. והוא אמר שאשתו היא דרמינית והיא מאוד אוהבת בחור רות בלונדינית ונחמדות כמוני, ר' הוא מוכן לשלם הרבה כסף אם [אבוא. שאלתי אותו כמה הוא מוכן לשלם והוא אמר שהוא מוכן לשלם 100 אלף לירות. הוא בכונה אמר בלירות, לא בשקלים. כדי ש' זה יראה הרבה, ואמר שזה עבור שעה. אני חשבתי שהוא צוחק או מותח אותי. לא האמנתי שגבר מוכן לעשות דבר כזה עבור אשתו. אז הוא אמר לי: "תהיי נחמדה ותחפשי לי משהו כמנול, בלונ' דית". חשבתי על זה לא הלילה, אני יודעת שזה נשמע כמו סיפור בדיוני, אבל זה נכון.

אני לוקחת מכל קליינטים 500 שקל, בערב טוב אני יכולה לעשות 6000 שקל בשעה. יש ערבים שלא הולך, אני יש מישק כדורסל חשבו או יורד גשם, או שהמישטרה באה ועוצרת ומקלקלת את הכל. אני גם לא מקבלת כל אחת. יש סוג של אני שים שדוחים אותי מבחינה חיצונית, אם הם לא נקיים, או הפרצוף שלהם לא מוצא תר-בעיני, אם הם מפחידים או מגעילים. אבל אני לא רוצה לא לפגוע בהם. כמו הבחור רות האחרות שאומרות להם: "לך תחפשי מפה". ואז אני אומרת להם שאני חולה, או שאני כבר עייפה והולכת הביתה. וככה אני נפטרת מהם בעדינות.



לכל בחורה יש בדרך-כלל הקליי-גנים הקבועים שלה. קליינט בא ויודע שהבחורה מקפידה על נקיון, טוב לו אתה באינו צורה או הוא חור. אני אף פעם לא נהנית עם קליינט. אין בכלל תנאים לזה. במכונית, בדקות, איר-אפשר ליהנות. אפילו הקליינט קושי יכול ליה' נות. אם אני במוניסיים אני אפילו לא פושטת אותם, אלא רק מפשלה אותם עד הברכיים וזהו. יש בחור רות שדוחפות את הקליינט לגמור. הן אומרות לו: "יאללה, נגמר ה' זמן". לוקחות את הכסף והולכות. אני מנסה לתת לו עוד צ'אנס ועוד צ'אנס. ואם זה לא הולך לו אני אומרת לו בעדינות: זה לוקח לך המון זמן, אני בסדר איתך אבל זו עבודה". ואם הם לפעמים אפילו מתנצלים ואומרים: "אני מתרגש, וזה לא הולך קחי את הכסף ר' סליחה".

היה לא מוזן מיקרה שבחורה עובדת נרצחה בפרדס ליד יבנה. המישטרה העבירה בין הבנות תי' אמרו שהוא נוסע במכונית אמריקאית כחולה, ותיארו אותו. הם ביקשו שאם הוא יבוא שבחורה אחת תעכב אותו והאחרות יקראו למישטרה.

של המישטרה ועל החיים הקשים במעצר באביר-כביר, אבל גם הגי' ומתי קצת, כי רציתי להוציא אותה אם היא עוד לא פנסים. איני יודעת אם הצלחתי, בכל אופן לא ראיתי אותה יותר במקום שלנו.

חרי שעבדתי איוה חודש, לא יכולתי יותר. התחלתי ל' הוריד את כמות הסמים, והחלטתי לנסוע רחוק ולהפסיק עם הכל. המסקתי עם הסמים ככה, ושכבתי במיטה כמה ימים רועדת כולי. כל השרייפים כאבו והיו לי התכווצויות בכל הגוף. באונויים שמעתי רע' שים והראש שלי כמעט התפוצץ

החיים הם מילחמה

חרי שנתפס התברר שהוא היה קליינט שלי. הוא היה אצלי הרבה פעמים ותמיד שילם לי בלי ויכוחים ולא עשה בעיות. אני יודעת שזה לא בסדר שלא הייתי משתפת פעולה עם המיש' טרה, והוא היה יכול לרצוח עוד בחורות, אבל החיים הם מילחמה, ואני רוצה לחיות.

יש בחורות העובדות בדירות או בחדרים-מלון. אולי זה יותר נקי ואסתטי, אבל זה נבלה וזה בכלל פה. אני רוצה לצאת מזה בכלל. אם אפגוש גבר שיראה לי רציני אספר לו על עברי. לא בהתחלה, כדי שלא יבהל, אבל אחרי-כך, כדי שלא ישמע את זה מאחריים. אני רוצה לספר את זה, זה נטל כבר עלי, אני עייפה ומזועה ממנו. אני חייבת לספר למישהו. ואני מבטיח לך שכאשר אצא מהכל ואס' תדר, אודיע לך ואומין אותך לפגוש את הילדים שלי.

אני מתכוונת לעזוב את המיקצוע. אני יודעת שאפשר יש לי רצון חזק. אני עקשנית



מאשר אני מדברת איתך, אבל נד' מה לי שאני לא מצליחה לגמרי לחקות אותן.

מכאבים. לא יכולתי לעמוד על הגילגלים. אבל יום אחד הרגשתי יותר טוב והחלטתי לחפש עבודה. מצאתי עבודה בבית-מלון. סיפרתי למנהל-המלון את האמת. שהייתי נרקומנית ונגמלתי. הוא הסכים לתת לי צ'אנס. הוא אמר לי: "שרי, אם את תעזרי לעצמך, אני אזור לך". עברתי כמו משוגעת כדי להוכיח את עצמי. אבל הגוף

עדי כאן סיפורת של שרי. אני מחזיקה לה אצבעות. איננה אדון

ני מתכוונת לעזוב את ה' מיקצוע. אני יודעת שאפשר

יש כל מיני קליינטים. באים אנשים מכל השכבות של החברה, ואני מנסה להתאים את עצמי אלי' הם. יש אנשים שלא רוצים לעשות כלום, רוצים רק לשוחח, ואז הם שואלים אם אני מסכימה. ומסק' רנות אני מסכימה. הם משלמים קודם ואחרי-כך שואלים כל מיני שאלות על העבודה, איך אני ער' בדת ועל זה לא מפריע לי וכל מיני דברים כאלה. אני אומרת להם שבשבילי זה ביונס. בשביל לעשות כסף, שאני כמו שחקנית על בימה,

עובדות

בחורה התעללו בה. לכן אני עוב' דת רק שעה אחת בערב. אני לוקחת מכל קליינט 500 שקל. וזה בשביל כמה דקות. אני יכולה לעשות בערב טוב 6000 שקל בשעה. יש ערבים שלא הולך, אני יש מישק כדורסל חשבו או יורד גשם, או שהמישטרה באה ועוצרת ומקלקלת את הכל. אני גם לא מקבלת כל אחת. יש סוג של אני שים שדוחים אותי מבחינה חיצונית, אם הם לא נקיים, או הפרצוף שלהם לא מוצא תר-בעיני, אם הם מפחידים או מגעילים. אבל אני לא רוצה לא לפגוע בהם. כמו הבחור רות האחרות שאומרות להם: "לך תחפשי מפה". ואז אני אומרת להם שאני חולה, או שאני כבר עייפה והולכת הביתה. וככה אני נפטרת מהם בעדינות.

קליינטים חולים

הבחורות העובדות אתי לוקחות את אותו המחיר. אם אחת מורידה או מעלה ישר יש צעקות כי היא שוברת את השוק. אנתנו גם לא עושות דברים מוח' דים. העולים יותר ביוקר, למשל, אם מישוה ב' ומבקש תסלחי לי, כפה או כוסטיק, אז זה מגעיל אותי. אני לא עושה דברים כאלה. ובכלל אני תמיד לועסת מטסיק